

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 297

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 30 aprilie 2015

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 102 din 3 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare	2-4		4-8
Decizia nr. 145 din 12 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (1) — (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind		1.	9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
— Hotărâre a Comisiei Centrale de Rechiziții pentru aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile în anul 2015			
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
Decizia nr. 6 din 23 martie 2015 (Complețul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....			10-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 102**

din 3 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Claudiu Viorel Ciucă în Dosarul nr. 78/63/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 988D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 78/63/2014, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar**

și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Claudiu Viorel Ciucă într-o cauză având ca obiect acordare de drepturi bănești — premiu anual pentru anii 2012 și 2013.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate — prin care este suspendată în anii 2012 și 2013 plata premiilor anuale — sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 41 alin. (5) din Constituție referitoare la caracterul obligatoriu al convențiilor colective de muncă. Totodată, susține că, din coroborarea considerentelor deciziilor Curții Constituționale nr. 418/2014 și nr. 511/2006, rezultă că dispozițiile contractelor colective de muncă încheiate la nivel de ramură constituie izvor de drept, ca și legea, iar plata premiilor anuale era prevăzută în contractele colective de muncă.

6. **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă** opinează în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 41 alin. (5) din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 167 din 19 martie 2013.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (5), deoarece premiile și primele de vacanță au fost calificate din punctul de vedere al naturii juridice ca fiind beneficii, și nu drepturi salariale. Totodată, potrivit legii, clauzele contractului colectiv de muncă pot stabili drepturi și obligații numai în limitele și în condițiile stabilite de lege.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (2) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, și dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 aprilie 2014. Curtea reține că Legea nr. 283/2011 aprobă, cu modificări și completări, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010. Astfel, Legea nr. 283/2011 introduce un nou articol, art. II, în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, cu următorul conținut:

„Art. II

Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]

Art. 7

[...] (2) În anul 2012, autoritățile și instituțiile publice, indiferent de modul de finanțare, nu vor acorda premii și prime de vacanță.”

Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 prevede următoarele: „Prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.”

13. Așadar, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. II art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014.

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 41 alin. (5) referitoare la caracterul obligatoriu al convențiilor colective de muncă.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. II art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 — potrivit cărora în anul 2012 și 2013 nu se acordă premii și prime de vacanță — sunt criticate din perspectiva încălcării art. 41 alin. (5) din Constituție, privind caracterul obligatoriu al convențiilor colective de muncă, deoarece, potrivit susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, aceste drepturi erau prevăzute în contractul colectiv de muncă, însă, potrivit dispozițiilor de lege criticate, ele nu se mai pot acorda.

16. Cu privire la această critică, Curtea reține că prevederile constituționale ale art. 41 alin. (5) nu implică existența unei autonomii de reglementare prin încheierea contractelor colective de muncă, respectiv de decizie în privința conținutului acestora, în afara cadrului legal, care este general obligatoriu. Curtea Constituțională a statuat în mod constant că dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate de Constituție, prin dispozițiile art. 41 alin. (5), însă încheierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea legii. Aceste convenții sunt izvor de drept, dar forța lor juridică nu poate fi superioară legii; în consecință, convențiile colective sunt garantate în măsura în care nu încalcă prevederile legale în materie. În caz contrar, „s-ar încălca un principiu fundamental al statului de drept, și anume primordialitatea legii în reglementarea relațiilor sociale”. În acest sens sunt Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 26 august 2004, Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995, și Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011. Mai mult, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că dispozițiile art. 41 alin. (5) din Constituție privind caracterul obligatoriu al convențiilor colective nu exclud „posibilitatea legiuitorului de a interveni, din rațiuni de interes general, pentru modificarea unor dispoziții din contractele colective de muncă, reglementând soluții care să răspundă nevoilor sociale existente la un moment dat”.

17. În ceea ce privește drepturile la care se referă autorul excepției, Curtea precizează că premiile și primele de vacanță nu constituie drepturi fundamentale, astfel încât legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. În acest sens este jurisprudența constantă a Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011, care face referire la Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010. De altfel, în același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia prestațiilor sociale, potrivit căreia un stat poate introduce, suspenda sau elimina plata unor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative. (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Keckho împotriva Ucrainei*, paragraful 23.)

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Claudiu Viorel Ciucă în Dosarul nr. 78/63/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. II art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 145

din 12 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010

pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Marian Văruicu în Dosarul nr. 7.287/63/2014 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 119D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, având în

vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată în Decizia nr. 553 din 15 octombrie 2014, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 13 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 7.287/63/2014, **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice.** Excepția a fost ridicată de Marian Văruicu într-o cauză având ca obiect acordarea de drepturi bănești.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituție, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 872/2010 și nr. 877/2011. Astfel, prin Legea nr. 63/2011, salariile de încadrare ale cadrelor didactice au fost micșorate prin scoaterea sporurilor de bază, însă cuantumul brut al acestora a rămas la același nivel cu cel avut potrivit Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Or, potrivit deciziilor Curții Constituționale nr. 877/2011 și nr. 872/2010 și Deciziei nr. 11/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, salariile cadrelor didactice trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul avut în luna iunie 2010, deci la nivelul prevăzut de Legea nr. 221/2008, coroborată cu Legea nr. 330/2009. Totodată, susține că dispozițiile art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 încalcă și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin art. 2 alin. (1) lit. a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 sunt majorate salariile personalului didactic preuniversitar cu vechime până la 6 ani, cu 10%, începând cu 1 ianuarie 2014, față de salariile din luna decembrie 2013, în timp ce, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, salariile cadrelor didactice din învățământul preuniversitar cu vechime peste 6 ani, începând cu 1 ianuarie 2014, se păstrează la nivelul salariului din luna decembrie 2013. Așadar, se creează o discriminare a cadrelor didactice după criteriul vechimii în învățământ, dar și un privilegiu după același criteriu.

6. **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții:

Art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu următorul conținut:

Art. 1 alin. (1) și (2): „(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite în conformitate cu anexele la prezenta lege.

(2) *Cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este cel prevăzut în anexele nr. 1, 2, 3a și 3b, după caz. [...]*”

Art. 2 alin. (1): „(1) *Încadrarea personalului prevăzut la art. 1 se face potrivit prevederilor prezentei legi.*”

Art. 6: „*Orice alte dispoziții contrare cu privire la stabilirea salariilor și a celorlalte drepturi de natură salarială, în anul 2011, pentru personalul prevăzut la art. 1 alin. (1), se abrogă.*”

Potrivit încheierii de sesizare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Având în vedere prevederile de lege criticate raportate la normele de tehnică legislativă consacrate de art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea constată că, în realitate, obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Aceste dispoziții de lege au următorul cuprins:

„Art. II. — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

Art. 1 [...]

(3) În anul 2012, cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2011, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(4) Începând cu luna ianuarie 2012, în ceea ce privește salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se aplică prevederile Legii nr. 63/2011.”;

Art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 25 octombrie 2012, potrivit cărora:

„(1) Cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează în două etape, astfel:

a) cu 8%, începând cu data de 1 iunie 2012, față de nivelul acordat pentru luna mai 2012;

b) cu 7,4%, începând cu data de 1 decembrie 2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012.

(2) Cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, se majorează potrivit alin. (1), în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(3) Cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, care se stabilește în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, cu modificările ulterioare, se majorează potrivit alin. (1), în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”;

Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 aprilie 2014, care stabilește că: „În anul 2013 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3—5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.”;

Art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea

personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 21 martie 2014, care au următorul cuprins:

Art. 1 alin. (3) și (4): „(3) În anul 2014, cuantumul brut al salariilor de încadrare, al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare aferent personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, stabilit în conformitate cu prevederile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2013, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(4) În anul 2014, în ceea ce privește salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, se aplică prevederile Legii nr. 63/2011.”;

Art. 2 alin. (1) lit. a): „(1) Prin excepție de la prevederile art. 1, începând cu luna ianuarie 2014, cuantumul brut al salariilor de bază, astfel cum au fost stabilite pentru luna decembrie 2013, se majorează cu până la 10%, fără a depăși salariul de bază stabilit potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, pentru următoarele categorii de personal plătit din fonduri publice: a) personalul didactic din învățământul preuniversitar prevăzut la anexa nr. II, capitolul I lit. A pct. 5, din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, cu o vechime în învățământ de până la 6 ani; [...]”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și în art. 147 alin. (4) referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză. În acest sens sunt Decizia nr. 553 din 15 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 7 ianuarie 2015, și Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2015, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate, constatând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

13. Astfel, referitor la constituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011, Curtea a reținut că legea supusă controlului de constituționalitate stabilește drepturile salariale ale cadrelor didactice de la data intrării sale în vigoare, așadar pentru viitor, fără a afecta în niciun mod drepturile salariale dobândite pentru perioada anterioară intrării sale în vigoare. Din examinarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie, Curtea constată că dreptul la anumite foloase bănești în calitate de salariat a fost asimilat, în anumite condiții, unui drept de proprietate și analizat din perspectiva art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În această privință însă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a distins

între dreptul persoanei de a continua să primească în viitor un salariu într-un anumit cuantum și dreptul de a primi efectiv salariul convenit pentru perioada în care munca a fost prestată. Astfel, prin Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că în Convenție nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu cu un anumit cuantum. Reluând aceste considerente în Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza *Lelas împotriva Croației*, paragraful 58, Curtea a reținut că nu este consacrat prin Convenție dreptul de a continua să fie plătit cu un salariu într-un anumit cuantum; venitul care a fost câștigat reprezintă însă un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în același sens, Hotărârea din 13 iulie 2006, pronunțată în Cauza *Bahgeyaka împotriva Turciei*, Hotărârea din 24 martie 2005, pronunțată în Cauza *Erkan împotriva Turciei*, Hotărârea din 9 noiembrie 2000, pronunțată în Cauza *Schetini și alții împotriva Italiei*). Aceeași distincție semnificativă este realizată și în jurisprudența Curții Constituționale, aplicabilă, *mutatis mutandis*, în prezenta cauză, spre exemplu Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010. În acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, în cadrul controlului de constituționalitate a priori asupra Legii nr. 63/2011. Așa încât, cât privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea a constatat că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că statul este cel în măsură să stabilească valoarea sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Ketchko împotriva Ucrainei*, paragraful 23). De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (spre exemplu, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57). Totodată, examinând legea criticată prin prisma exigențelor referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

14. Cu același prilej, Curtea a constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal

aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

15. Cât privește critica autorului potrivit căreia actele normative din domeniul salarizării contravin considerentelor Deciziei nr. 872/2010, prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011, Curtea a amintit că, prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „*cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare*”. A apreciat însă că aceasta „*este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010*”. De asemenea, a reținut că „*stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, [...] în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010*”.

16. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, Curtea a constatat, prin aceleași decizii invocate în paragraful 13, că aceasta este neîntemeiată.

17. Astfel, Curtea a reținut că în anul 2012 salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ s-a făcut conform prevederilor Legii nr. 63/2011, potrivit art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010. De asemenea, salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, potrivit art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, s-a majorat cu 8%, începând cu data de 1 iunie 2012, față de nivelul acordat pentru luna mai 2012 și cu 7,4%, începând cu data de 1 decembrie 2012, față de nivelul acordat pentru luna noiembrie 2012. În anul 2013, salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ s-a făcut potrivit prevederilor Legii nr. 63/2011 și s-au menținut în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012. În anul 2014, salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ s-a făcut potrivit prevederilor Legii nr. 63/2011 și s-a menținut la nivelul acordat pentru luna decembrie 2013, în măsura în care personalul și-a desfășurat activitatea în aceleași condiții, conform dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013.

18. Față de cele menționate, în ceea ce privește salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, Curtea a constatat o prelungire a aplicabilității dispozițiilor criticate din Legea nr. 63/2011 în perioada 2012—2014. Prin urmare, întrucât criticile de neconstituționalitate referitoare la aceste dispoziții legale sunt identice cu cele privind prevederile Legii

nr. 63/2011, Curtea a apreciat că sunt valabile susținerile referitoare la constituționalitatea Legii nr. 63/2011.

19. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, Curtea a reținut, în aceeași jurisprudență, că aceasta este neîntemeiată.

20. Referitor la principiul egalității, în mod constant, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament făcută de stat între persoane aflate în situații analoage trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. În acest sens, Curtea a reținut că ambele categorii de personal între care se realizează comparația de către autorul excepției sunt cadre didactice din învățământul preuniversitar, care însă se află în situații juridice diferite, anume personal didactic din învățământul preuniversitar cu o vechime în învățământ până în 6 ani și personal didactic din învățământul preuniversitar cu o vechime de peste 6 ani, astfel că în cauză nu poate fi primită critica privind încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Văruicu în Dosarul nr. 7.287/63/2014 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, ale art. II — art. 1 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 1 alin. (3) și (4) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
COMISIA CENTRALĂ DE RECHIZIȚII
MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile în anul 2015

Având în vedere dispozițiile art. 22 alin. (3), art. 23, art. 24 alin. (2), (3) și (5) din Legea nr. 132/1997 privind rechizițiile de bunuri și prestările de servicii în interes public, republicată, ale art. 2 lit. b), art. 3 lit. B pct. 5 și 16, art. 4 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.380/2009 privind înființarea, organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia Centrală de Rechiziții adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Lista cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile în anul 2015, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, prin Secretariatul tehnic permanent al Comisiei Centrale de Rechiziții, și comisiile mixte de rechiziții, prin secretariatele tehnice, duc la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Comisiei Centrale de Rechiziții nr. 1.285/2005 pentru aprobarea Precizărilor privind stabilirea limitelor prețurilor pentru principalele bunuri consumptibile rechiziționabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 19 aprilie 2005.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,
președintele Comisiei Centrale de Rechiziții,

Dan-Cornel Baranga

București, 27 martie 2015.

Nr. 1.

ANEXĂ

LISTA

cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile în anul 2015

Nr. crt.	CPV	Grupa	Denumire produs	U/M	Preț mediu de livrare (estimat)* (lei)	Cotă TVA %	Cotă medie de adaos comercial (estimată) practică în:	
							comerțul cu ridicata	comerțul cu amănuntul
1.	15811100-7	Făinoase	Pâine	kg	2,55	9,0	7,1%	19,3%
2.	15851200-0		Paste făinoase	kg	3,72	24,0	8,2%	9,2%
3.	15612100-2		Făină de grâu	kg	1,04	24,0	28,9%	29,3%
4.	15612210-6		Făină de porumb	kg	0,95	24,0	20,0%	23,3%
5.	15131130-5	Carne și preparate din carne	Cârnați	kg	11,36	24,0	19,7%	25,7%
6.	15112100-7		Carne de pasăre	kg	6,83	24,0	30,6%	6,4%
7.	15113		Carne de porc	kg	9,22	24,0	15,4%	17,7%
8.	15111100-0		Carne de vită	kg	9,69	24,0	21,7%	38,3%
9.	15131700-2		Conserve din carne	kg	10,73	24,0	16,9%	8,5%
10.	15241		Conserve din pește	kg	10,45	24,0	9,1%	26,7%
11.	15221		Pește	kg	6,46	24,0	17,6%	35,0%
12.	15131120-2		Salamuri	kg	11,53	24,0	13,3%	26,2%
13.	15131410-2		Specialități de carne	kg	12,92	24,0	5,9%	31,4%
14.	15541		Lactate	Brânză	kg	10,72	24,0	6,4%
15.	15511	Lapte		l	2,49	24,0	6,9%	28,1%
16.	03212100-1	Alte produse alimentare	Cartofi	kg	0,61	24,0	25,0%	40,0%
17.	032212210-1		Fasole uscată	kg	6,15	24,0	3,0%	23,9%
18.	03142500-3		Ouă de găină	buc.	0,28	24,0	7,7%	32,5%
19.	15421		Ulei comestibil	l	2,96	24,0	22,7%	23,6%
20.	15831200-4		Zahăr	kg	1,79	24,0	2,1%	12,5%

* Prețurile nu conțin cota TVA.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 6

din 23 martie 2015

Dosar nr. 25/1/2015

Niculae Măniuguțiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Canțâr	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Zoița Milășan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 25/1/2015 este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Niculae Măniuguțiu, desemnat în temeiul art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă.

La ședința de judecată participă Bogdan Georgescu, magistrat-asistent-șef la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Sălaj — Secția civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale sub aspectul înscrierii sancțiunii avertismentului în cazierul fiscal.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosarul cauzei a fost depusă jurisprudența comunicată de curțile de apel, raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților la data de 25 februarie 2015, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, iar părțile nu au depus puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă judecării.

Președintele completului constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Tribunalul Sălaj — Secția civilă a dispus, prin Încheierea din 22 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.322/84/2013, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în raport cu dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 4 alin. (1) și art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare [denumită în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, *Ordonanța Guvernului nr. 75/2001*], ale art. 1 alin. (1) din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003, cu modificările și completările ulterioare [denumite în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, *Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003*] și ale art. 7, art. 8 și art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare [denumită în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*], sancțiunea avertismentului se înscrie sau nu în cazierul fiscal.”

2. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea hotărârii prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 9 decembrie 2013 pe rolul Tribunalului Sălaj, petenta Societatea Comercială „R.T.” — S.R.L. a solicitat, în contradictoriu cu intimata Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice C. — Administrația Județeană a Finanțelor Publice S., admiterea contestației și obligarea intimetei să radieze din formularul 504 „Anexa la certificatul de cazier fiscal” înscrierea efectuată în rubrica „Sancțiunea aplicată efectiv. Act normativ (tip/nr./an/art./alin./lit./pct.)”, cu toate consecințele ce derivă din această operațiune.

Petenta și-a întemeiat contestația în drept pe dispozițiile art. 10 alin. (1) și art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 și, în susținerea contestației, a invocat aspectele arătate în continuare.

Prin Procesul-verbal de contravenție din 10 iunie 2013, în sarcina sa a fost reținută săvârșirea contravenției prevăzute de art. 221³ alin. (2) lit. v) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și, în consecință, i-a fost aplicată sancțiunea avertismentului, prevăzută de art. 5 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

Contestatoarea susține că nu a săvârșit fapta reținută în sarcina sa prin procesul-verbal de contravenție, iar interesul promovării demersului judiciar este legat de faptul că societatea derulează un proiect cu fonduri europene, în cadrul căruia i se solicită cazierul fiscal, iar, recent, a fost respinsă cererea sa referitoare la un asemenea proiect, motivat de faptul că are înscrise fapte în cazierul fiscal.

Petenta a invocat atât dispozițiile art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (1) și art. 38 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, susținând că numai amenda contravențională are caracter administrativ, în timp ce avertismentul are doar caracterul unei sancțiuni morale, cât și dispozițiile art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, susținând, în esență, că avertismentul, ca sancțiune contravențională, nu se înscrie în cazierul fiscal.

În același sens, petenta invocă dispozițiile Normelor metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003 și arată că sancțiunea avertismentului nu este prevăzută în anexa la Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003 pentru niciuna dintre contravențiile menționate la lit. P — „P. Fapte care constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare”, iar, dacă legiuitorul ar fi intenționat să fie înscrisă în cazierul fiscal această sancțiune, ar fi menționat în mod expres acest aspect.

Este real faptul că Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin dispozițiile art. 7 alin. (3), prevede posibilitatea ca sancțiunea avertismentului să poată fi aplicată și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune. Însă, atât timp cât, în anexa la Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003, legiuitorul s-a limitat la indicarea limitativă atât a actelor normative care prevăd sancțiunea, cât și a sancțiunilor prevăzute de aceste acte normative, înscrierea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, ca act normativ, precum și înscrierea sancțiunii avertismentului excede înscrierilor prevăzute de anexa la Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003.

Contravenția reținută în sarcina sa și sancțiunea aplicabilă sunt prevăzute de art. 221³ alin. (2) lit. v) și art. 221³ alin. (3) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, consemnarea în cazierul fiscal a unui alt act normativ și a unei alte sancțiuni decât cele indicate în anexa la Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003 a fost efectuată cu încălcarea dispozițiilor legale.

Petenta mai relevă faptul că, în temeiul art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, a fost emis Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.696/2011 privind aprobarea modelului și conținutului formularisticii necesare pentru solicitarea și comunicarea datelor înscrise în cazierul fiscal, modul de organizare, gestionare și acces la informațiile din cazierul fiscal (denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, *Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.696/2011*), act administrativ care respectă, în esență, rubricile prevăzute în anexa la Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003, cu precizarea că, la rubrica aferentă înscrierii sancțiunii, se specifică obligativitatea înscrierii sancțiunii efectiv aplicate, ceea ce înseamnă implicit și posibilitatea înscrierii avertismentului. Această interpretare este însă contrară dispozițiilor Normelor metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003, întrucât sancțiunile prevăzute în anexa

respectivă sunt doar cele prevăzute de Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, respectiv amenda, ca sancțiune principală, și suspendarea sau oprirea activității, ca sancțiuni complementare.

În raport cu dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, nu este echitabilă menținerea în cazierul fiscal a sancțiunii avertismentului pentru o perioadă de 5 ani, la fel ca în cazul săvârșirii unor fapte pentru care au fost aplicate sancțiunea amenzii sau amenda și o sancțiune complementară. Mai mult, întrucât contravențiile privind regimul produselor accizabile au cea mai lungă perioadă de menținere în evidența cazierului fiscal, acestea fac parte din categoria faptelor cu un grad ridicat de pericol social, având și cele mai severe sancțiuni. Or, în aceste condiții, înscrierea sancțiunii avertismentului, care presupune un grad redus de pericol social, este nejustificată.

În consecință, petenta a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul judecății.

3. Condiții de admisibilitate a sesizării reținute de instanța de trimitere

Analizând cu prioritate cererea formulată de petentă, prin Încheierea din 22 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.322/84/2013, Tribunalul Sălaj — Secția civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate a sesizării, întrucât:

— soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 4 alin. (1) și art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 și ale art. 1 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003, prin raportare la dispozițiile art. 7, art. 8 și art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001;

— tribunalul este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 11 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001;

— problema de drept enunțată este nouă, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei chestiuni de drept;

— problema de drept supusă dezlegării nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

4.1. Petenta Societatea Comercială „R.T.” — S.R.L. susține în esență că se evidențiază în cazierul fiscal numai sancțiunea amenzii prevăzute de actul normativ sancționator, iar nu și sancțiunea avertismentului aplicată în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, pentru motivele expuse în cuprinsul contestației.

4.2. Intimata Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice C. — Administrația Județeană a Finanțelor Publice S. susține că, dimpotrivă, se evidențiază în cazierul fiscal, indiferent dacă sancțiunea aplicată este amenda prevăzută de actul normativ sau această sancțiune este înlocuită cu măsura avertismentului, în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, întrucât textele de lege incidente nu fac nicio distincție în această privință.

5. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Din interpretarea logico-juridică, literală și gramaticală, analizând în mod strict, în virtutea principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, dispozițiile art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, precum și dispozițiile art. 7, 8 și 38 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, rezultă că și sancțiunea avertismentului se evidențiază în cazierul fiscal, atunci când se aplică pentru

faptele prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001.

Legislația primară și secundară, respectiv Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003 și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.696/2011, care formează un *corpus legis* în acest domeniu de reglementare, a lăsat fără acoperire această situație juridică astfel că, într-o interpretare extensivă, s-ar putea considera că „legea a spus mai puțin decât a vrut” (*lex dixit minus quam voluit*) și, mergând pe un simplu raționament silogistic, de la general la particular, în sensul că avertismentul este calificat, potrivit art. 5 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, ca sancțiune contravențională principală, se poate concluziona în sensul că și avertismentul se înscrie în cazierul fiscal.

În raport cu dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. d) și e) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 și ale art. 9, 10, art. 15 alin. (1) lit. i) și art. 16 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care nu fac nicio referire la situația aplicării în sarcina persoanelor juridice a unui avertisment, rezultă că, în ambele situații juridice, voința legiuitorului a fost aceea că avertismentul nu se înscrie în cazierul judiciar și nici în cazierul fiscal, evitându-se astfel unele consecințe grave, inclusiv de natură administrativă, ce ar putea să apară ca urmare a evidențierii acestei sancțiuni.

În speță, interesul contestatoarei în soluționarea cauzei este legat de faptul că derulează un proiect cu fonduri europene pe parcursul căruia i se cere cazierul fiscal și, totodată, i-a fost respins un proiect cu fonduri europene, motivat de împrejurarea că are înscrise fapte în cazierul fiscal, împrejurare având consecințe de ordin economico-financiar mult mai grave decât sancțiunea principală a avertismentului, care presupune, prin definiție, că fapta, în conținutul său concret, prezintă un pericol social extrem de redus pentru ordinea publică în general sau ordinea social-economică, în special.

În acest context, este de observat că astfel de consecințe care restricționează dreptul persoanei juridice de a participa la anumite activități economice, deși sunt doar efecte colaterale ale aplicării sancțiunii contravenționale principale, în realitate ele pot fi calificate ca veritabile sancțiuni administrative, față de care persoana juridică sancționată contravențional cu avertisment, neavând un real interes în atacarea procesului-verbal de contravenție — tocmai din cauza conținutului formal al acestei sancțiuni contravenționale principale — poate fi luată total prin surprindere, în ipoteza în care sancțiunea avertismentului trebuie înregistrată în cazierul judiciar și/sau fiscal, ipoteză de neacceptat, întrucât contravine principiului general valabil în dreptul public al legalității incriminării și legalității pedepsei, prevăzut în mod expres de art. 1 și 2 din Codul penal din 2009.

Sub acest aspect, instanța de trimitere face referire atât la principiul legalității incriminării și, corelativ, la principiul legalității sancțiunilor, ca principiu general valabil în dreptul public, din care fac parte atât dreptul penal, cât și dreptul administrativ-contravențional, precum și la cerința de previzibilitate a legii, în sensul celor reținute în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*Anghel împotriva României, Cantoni împotriva Franței, Coeme și alții împotriva Belgiei, E.K. împotriva Turciei, Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției, Rotaru împotriva României, Amann împotriva Suediei*).

Prin raportare la acest principiu de drept public, al legalității incriminării pedepsei, este vădit faptul că, prin aplicarea avertismentului — măsură care, în dreptul administrativ contravențional, aparent este lipsită de conținut sancționator, iar în dreptul penal se prevede în mod explicit că este vorba de o renunțare la aplicarea pedepsei — persoana juridică nu poate să aibă reprezentarea clară a faptului că, în urma aplicării unei asemenea sancțiuni, ar putea să suporte în viitor, prin înscrierea

sancțiunii în cazierul fiscal, și alte consecințe neprevăzute în mod expres de lege (măsură administrativă sau interdicții) cu adevărat grave pentru desfășurarea activității sale economice, instanța putând astfel aprecia că, în realitate, legiuitorul nici nu a urmărit asemenea consecințe sau, cu alte cuvinte, legea a spus cât a vrut, conform adagiului *lex dixit quam voluit*.

În concluzie, chestiunea de drept comportă o analiză mai extinsă și interdisciplinară asupra cadrului legislativ existent în materie de avertisment și cazier judiciar sau fiscal, ca instituții de drept public, apelând, pe lângă metoda de interpretare logico-juridică, literală și gramaticală, care, aparent, ar permite o interpretare extensivă a textelor de lege aduse în discuție, și la alte metode de interpretare a normelor juridice (teleologică, respectiv analogia legii), analiză în urma căreia se poate ajunge finalmente la concluzia că textele de lege supuse discuției trebuie aplicate restrictiv, nu doar în litera, ci și în spiritul legii, așa cum se desprinde din ansamblul prevederilor legale în materie.

6. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior asupra acestei chestiuni de drept, întrucât, conform art. 11 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, litigiile având ca obiect contestația formulată de contribuabil împotriva modului de soluționare a cererii de rectificare a datelor înscrise în evidența cazierului fiscal se soluționează, definitiv și irevocabil, prin hotărâre a secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului.

În cauză, Înalta Curte a solicitat curților de apel să comunice jurisprudența identificată la nivelul circumscripției lor teritoriale cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Într-o orientare jurisprudențială, s-a reținut că sancțiunea avertismentului se înscrie în cazierul fiscal, având în vedere prevederile art. 2 alin. (1), art. 4 alin. (1) și art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 și ale art. 1 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003, fiind lipsită de relevanță, din perspectiva înscrierii în cazierul fiscal, împrejurarea că a fost aplicată sancțiunea amenzii sau sancțiunea avertismentului. Aceeași opinie a fost susținută și de unele instanțe, pe calea corespondenței administrative, întrucât nu au identificat în circumscripția lor teritorială jurisprudență cu referire la chestiunea de drept. În acest sens, instanțele au invocat faptul că înscrierea în cazierul fiscal vizează fapta, iar nu sancțiunea aplicată, astfel că se înscriu în cazierul fiscal toate faptele de natura celor enumerate de textele de lege, chiar și în situația în care sancțiunea principală aplicată este avertismentul. Numai o asemenea interpretare poate asigura atingerea scopului legii, și anume prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, deoarece cazierul este un mijloc de evidență și urmărire a disciplinei financiare a contribuabililor.

Unele instanțe au comunicat hotărâri judecătorești pronunțate în litigii având ca obiect plângeri formulate împotriva proceselor-verbale prin care a fost aplicată sancțiunea amenzii pentru săvârșirea de contravenții prevăzute de art. 220 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, iar instanțele au admis plângerile și au dispus înlocuirea sancțiunii amenzii contravenționale cu sancțiunea avertismentului, fără a dispune și înscrierea în cazierul fiscal a sancțiunii avertismentului.

Alte instanțe și-au exprimat opinia, nesusținută de hotărâri judecătorești, în sensul că sancțiunea avertismentului nu se înscrie în cazierul fiscal, având în vedere prevederile art. 7 alin. (1) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, din interpretarea cărora rezultă că doar sancțiunea amenzii se înscrie în cazierul fiscal, precum și în considerarea faptului că sancțiunea avertismentului nu se comunică în vederea înscrierii

în cazierul fiscal, în raport cu prevederile art. 38 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și ale art. 13 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003.

7. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat faptul că nu se află în curs de verificare practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu referire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă.

8. Jurisprudența Curții Constituționale

În jurisprudența Curții Constituționale nu au fost identificate decizii relevante în privința chestiunii de drept ce formează obiectul prezentei sesizări a Înaltei Curți.

Cu referire la dispozițiile legale ce formează obiectul prezentei sesizări, este de observat faptul că, prin Decizia nr. 753 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 23 octombrie 2012, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, reținând că dispozițiile respective sunt constituționale în raport cu principiul neretroactivității legii civile și folosirea căilor de atac, în reglementarea art. 129 din Constituție.

9. Înalta Curte

9.1. Asupra admisibilității sesizării

Art. 519 din Codul de procedură civilă instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, respectiv:

— pricina în care se ridică chestiunea de drept să fie pendinte pe rolul unei instanțe care o judecă în ultimă instanță;

— sesizarea să privească o chestiune de drept, adică o problemă de interpretare a unei norme juridice pentru care să fie necesară rezolvare de principiu;

— de lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

— asupra respectivei chestiuni de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În raport cu sesizarea ce formează obiectul prezentei cauze, Înalta Curte constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul celor expuse în continuare:

— sesizarea a fost formulată într-o cauză aflată în stare de judecată, respectiv Dosarul nr. 4.322/84/2013 aflat pe rolul Tribunalului Sălaj — Secția civilă;

— instanța care a formulat sesizarea — Tribunalul Sălaj — este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 11 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001;

— soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, întrucât litigiul de fond vizează rectificarea datelor înscrise în cazierul fiscal, iar reclamanta invocă nelegalitatea înscriderii în cazierul fiscal a sancțiunii avertismentului, aplicată pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 221³ alin. (2) lit. v) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită poate fi calificată nouă chiar dacă dispozițiile supuse interpretării au intrat în vigoare în anul 2001, deoarece se observă o aplicare mai frecventă a acestora pe fondul preocupărilor pentru îmbunătățirea procedurilor fiscale și diminuarea evaziunii fiscale;

— problema de drept nu a fost soluționată printr-o altă hotărâre prealabilă și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

9.2. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării

Dispozițiile legale supuse interpretării în vederea pronunțării de către Înalta Curte a hotărârii prealabile prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată sunt următoarele:

— art. 2 alin. (1), art. 4 alin. (1) și art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001:

„Art. 2. — (1) În cazierul fiscal se ține evidența persoanelor fizice și juridice, precum și a asociaților, acționarilor și reprezentanților legali ai persoanelor juridice care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, denumiți în continuare *contribuabili*.

Art. 4. — (1) În cazierul fiscal se înscriu date privind sancțiunile aplicate contribuabililor pentru faptele prevăzute la art. 2 alin. (1), precum și date din documentele prevăzute la art. 2 alin. (2).

Art. 7. — (1) Contribuabilii care au înscrise date în cazierul fiscal se scot din evidență dacă se află în următoarele situații:

a) faptele pe care le-au săvârșit nu mai sunt sancționate de lege;

b) a intervenit reabilitarea de drept sau judecătorească constatată prin hotărâre judecătorească;

c) faptele înscrise în cazierul fiscal sunt sancționate ca infracțiuni și nu au mai săvârșit fapte de această natură într-o perioadă de 5 ani de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte;

d) faptele înscrise în cazierul fiscal sunt sancționate drept contravenții, cu excepția faptelor prevăzute la lit. e), și nu au mai săvârșit fapte de natura celor prevăzute la art. 2 într-o perioadă de un an de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte, cu condiția achitării cuantumului amenzilor contravenționale. În situația în care cuantumul amenzilor nu a fost achitat în această perioadă, scoaterea din evidență se realizează la data achitării amenzilor sau după împlinirea unui termen de 5 ani de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte, în situația în care cuantumul amenzilor nu a fost achitat;

e) faptele înscrise în cazierul fiscal sunt sancționate drept contravenții la regimul produselor accizabile și nu au mai săvârșit fapte de natura celor prevăzute la art. 2 într-o perioadă de 5 ani de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte;

f) au fost stinse creanțele fiscale datorate ca urmare a atragerii răspunderii solidare cu debitorul declarat insolvent sau insolvent. Data scoaterii din evidență este data stingerii creanțelor fiscale, însă nu mai devreme de un an de la data comunicării deciziei organului fiscal competent rămase definitivă în sistemul căilor administrative sau judiciare de atac. În situația în care creanțele fiscale nu au fost stinse în termen de 5 ani de la comunicarea deciziei, scoaterea din evidență se realizează începând cu această dată;

g) contribuabilul declarat inactiv a fost reactivat. Data scoaterii din evidență este data reactivării contribuabilului în situația în care acesta a fost declarat inactiv pentru cazul prevăzut la art. 78¹ alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau data împlinirii unui termen de 3 luni de la data reactivării contribuabilului în situația în care acesta a fost declarat inactiv pentru cazurile prevăzute la art. 78¹ alin. (1) lit. b) sau c) din ordonanța mai sus

menționată. Aceste prevederi sunt aplicabile și reprezentanților legali;

h) decesul, respectiv radierea contribuabilului. În situația radierei unei persoane juridice declarate inactive anterior radierii, inactivitatea fiscală înscrisă în cazierul fiscal al reprezentantului legal se scoate din evidența acestuia la data împlinirii unui termen de un an de la data radierei contribuabilului.

(2) În cazul în care în cazierul fiscal al contribuabililor aflați în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) există și alte mențiuni cu privire la alte fapte, se șterg numai mențiunile care impun scoaterea din evidență.”;

— art. 1 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003:

„Art. 1. — (1) Faptele sancționate de legile financiare, vamale sau care privesc disciplina financiară, inclusiv cele care privesc stabilirea și gestionarea impozitelor și taxelor, care se înscriu în cazierul fiscal al contribuabilului, sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.”;

— art. 7, art. 8 și art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001:

„Art. 7. — (1) Avertismentul constă în atenționarea verbală sau scrisă a contravenientului asupra pericolului social al faptei săvârșite, însoțită de recomandarea de a respecta dispozițiile legale.

(2) Avertismentul se aplică în cazul în care fapta este de gravitate redusă.

(3) Avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune.

Art. 8. — (1) Amenda contravențională are caracter administrativ.

(2) Limita minimă a amenzii contravenționale este de 250.000 lei, iar limita maximă nu poate depăși:

a) 100.000 lei RON, în cazul contravențiilor stabilite prin lege și ordonanță;

b) 50.000 lei RON, în cazul contravențiilor stabilite prin hotărâri ale Guvernului;

c) 5.000 lei RON, în cazul contravențiilor stabilite prin hotărâri ale consiliilor județene ori ale Consiliului General al Municipiului București;

d) 2.500 lei RON, în cazul contravențiilor stabilite prin hotărâri ale consiliilor locale ale comunelor, orașelor, municipiilor și ale sectoarelor municipiului București.

(3) Sumele provenite din amenzile aplicate persoanelor juridice în conformitate cu legislația în vigoare se fac venit integral la bugetul de stat, cu excepția celor aplicate, potrivit legii, de autoritățile administrației publice locale și amenzilor privind circulația pe drumurile publice, care se fac venit integral la bugetele locale.

(4) Sumele provenite din amenzile aplicate persoanelor fizice în conformitate cu legislația în vigoare se fac venit integral la bugetele locale.

.....
Art. 38. — (1) Avertismentul se adresează oral atunci când contravenientul este prezent la constatarea contravenției și sancțiunea este aplicată de agentul constator.

(2) În celelalte cazuri avertismentul se socotește executat prin comunicarea procesului-verbal de constatare a contravenției, cu rezoluția corespunzătoare.

(3) Dacă sancțiunea a fost aplicată de instanță prin înlocuirea amenzii contravenționale cu avertisment, comunicarea acesteia se face prin încunoștințare scrisă.”

Cu referire la chestiunea de drept, astfel cum a fost formulată de instanța de trimitere, Înalta Curte reține aspectele arătate în continuare.

Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 a fost adoptată pe fondul necesității modernizării și consolidării administrației fiscale, o parte importantă a acestui proces reprezentând-o organizarea

unei evidențe fiscale eficiente care să permită obținerea informațiilor necesare desfășurării activității conform reglementărilor legale. Acest act normativ reglementează modul de constituire și organizare a cazierului fiscal, modul de utilizare a acestuia în scopurile proprii ale administrației fiscale, precum și condițiile în care anumite informații pot fi făcute publice.

Intenția legiuitorului exprimată în expunerea de motive a fost ca acest sistem organizat pe principiile cazierului fiscal să permită orientarea activităților specifice de prevenire și combatere a evaziunii fiscale înspre contribuabilii cu risc fiscal ridicat.

Totodată, existența cazierului fiscal pentru anumiți contribuabili permite orientarea activității de control fiscal către contribuabilii în al căror cazier fiscal figurează încălcări flagrante ale legislației financiar-fiscale și vamale. În acest sens, este de remarcat faptul că, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2009 privind îmbunătățirea procedurilor fiscale și diminuarea evaziunii fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2009, act normativ care a modificat art. 2 și 4 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, cu referire la scopul și motivarea reglementării, sunt menționate următoarele: „Luând în considerare situația economico-financiară actuală în contextul manifestării crizei economice în execuția veniturilor bugetului general consolidat, este necesară, în primul rând, îmbunătățirea climatului de parteneriat între stat și contribuabilii viabili și de bună-credință prin recunoașterea creanțelor contribuabililor asupra bugetului la data emiterii certificatului de atestare fiscală și compensarea lor potrivit solicitării contribuabilului în scopul evitării blocajelor financiare, acumulării de arierate artificiale și a situațiilor litigioase nejustificate. Pe de altă parte, administrația fiscală trebuie să își simplifice procedurile și să aplice principii de eficiență în colectarea veniturilor bugetare, să limiteze posibilitățile de evaziune fiscală în segmentul stabilirii obligațiilor și al colectării acestora, prin consolidarea competențelor și creșterea vitezei de reacție a organelor sale operative, prin luarea de măsuri asigurătorii în faza incipientă a investigațiilor și direcționarea măsurilor de recuperare spre persoanele beneficiare ale veniturilor nefiscalizate prin atragerea lor în răspundere solidară, urmărindu-se de fapt corelarea tratamentului fiscal al administrației fiscale cu comportamentul fiscal al contribuabilului față de stat.”

Pentru atingerea acestui scop, prin dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, s-a statuat că „în cazierul fiscal se ține evidența persoanelor fizice sau juridice, precum și a asociațiilor, acționarilor și reprezentanților legali a persoanelor juridice care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, denumiți în continuare *contribuabil*”, iar, potrivit art. 4 alin. (1) din același act normativ, „în cazierul fiscal se înscriu date privind sancțiunile aplicate contribuabililor pentru faptele prevăzute la art. 2 alin. (1), precum și date din documentele prevăzute la art. 2 alin. (2)”.

Rezultă din aceste dispoziții legale că toate persoanele fizice sau juridice, precum și asociații, acționarii și reprezentanții legali ai persoanelor juridice care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară denumite, în mod generic, contribuabili, se evidențiază în cazierul fiscal, fiind menționate faptele săvârșite și sancțiunile aplicate.

După cum se poate observa, legiuitorul principal nu a înțeles să reglementeze prin Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, în detaliu, faptele și sancțiunile care se înscriu în cazierul fiscal al contribuabililor, lăsând în sarcina legiuitorului secundar să stabilească în concret faptele și sancțiunile care intră sub incidența acestei legi.

În acest sens, prin dispozițiile art. 14 alin. (1) și art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, s-a statuat că în „termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe Guvernul va aproba norme metodologice prin care se vor stabili faptele care se vor înscrie în cazierul fiscal al contribuabilului, procedura de solicitare și de eliberare a certificatului de cazier fiscal și a informațiilor din cazierul fiscal” și că „modelul formularistic necesare pentru solicitarea și comunicarea datelor înscrise în cazierul fiscal, modul de organizare și gestionare și acces la informațiile din cazierul fiscal se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice”. În temeiul dispozițiilor respective au fost emise Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003 și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.696/2011.

În anexa la Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003 sunt menționate în mod expres faptele sancționate de legile financiare, vamale sau care privesc disciplina financiară, inclusiv cele care privesc stabilirea și gestiunea impozitelor și taxelor, care se înscriu în cazierul fiscal al contribuabilului, făcându-se referire la codul faptei, descrierea faptei, actul normativ care prevede fapta, actul normativ care prevede sancțiunea și sancțiunea prevăzută de lege.

Sunt menționate în mod expres pedepsele penale principale și complementare, precum și sancțiunea principală a amenzii contravenționale și sancțiunile contravenționale complementare prevăzute de legile speciale, care sancționează astfel de fapte.

În anexa la Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003 nu se face nicio referire la sancțiunea avertismentului, deoarece actele normative de stabilire și sancționare a acestor fapte nu prevăd această sancțiune, însă este lăsată deschisă calea aplicării dispozițiilor legii generale în măsura în care nu intră în contradicție cu reglementările din legea specială și oferă, în cazul contravențiilor, posibilitatea aplicării dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 potrivit căroră „avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu prevede această sancțiune” sau, pentru faptele penale, posibilitatea aplicării dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, conform căroră „când dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, instanța aplică infractorului un avertisment”.

Aplicarea sancțiunii principale a avertismentului prin raportare la norma generală nu înlătură celelalte consecințe juridice accesorii sancțiunii principale. Relevante în acest sens sunt prevederile art. 5 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, conform căroră „pentru una și aceeași contravenție se poate aplica o sancțiune contravențională principală și una sau mai multe sancțiuni complementare” dintre cele prevăzute de art. 5 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, respectiv: confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenție; suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități; închiderea unității; blocarea contului bancar; suspendarea activității agentului economic; retragerea licenței sau avizului pentru anumite operațiuni pentru activități de comerț exterior temporar sau definitiv; sau alte pedepse complementare stabilite prin legii speciale, dar și prevederile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, conform căroră „renunțarea la aplicarea pedepsei nu produce efecte asupra executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute prin hotărâre”.

Așadar, nu este exclus ca aplicarea sancțiunii avertismentului să aibă și alte consecințe juridice de natură administrativă, cum este și măsura evidențierii, potrivit legii, a faptelor penale și/sau contravenționale și a persoanelor care

comit astfel de fapte în cazierul fiscal, indiferent de conținutul sancțiunii aplicate.

Or, avertismentul este una dintre sancțiunile contravenționale principale, prevăzută de art. 5 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

De altfel, se observă că art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 prevăd expres faptul că în cazierul fiscal se ține evidența contribuabililor care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, iar în cazierul fiscal se înscriu date privind sancțiunile aplicate contribuabililor pentru faptele prevăzute la art. 2 alin. (1), precum și date din documentele prevăzute la art. 2 alin. (2) din aceeași ordonanță a Guvernului.

Art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 reglementează situațiile, dar și condițiile în care se scot din cazierul fiscal contribuabilii care au înscrise date în această evidență.

Împrejurarea că legiuitorul, atunci când reglementează scoaterea din evidențele cazierului fiscal a contribuabililor care au săvârșit fapte penale sau contravenționale, nu face nicio referire la ipoteza aplicării sancțiunii avertismentului și condiționează măsura de achitarea cuantumului amenzilor contravenționale, nu înseamnă că nu pot beneficia de aceste prevederi legale contribuabilii sancționați cu avertisment, deoarece această condiție este necesară numai în cazul sancționării cu amendă, în aplicarea sancțiunii avertismentului operând scoaterea din cazier cu îndeplinirea celorlalte condiții.

În ceea ce privește dispozițiile art. 7, 8 și 38 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, acestea nu prezintă nicio relevanță sub aspectul evidențierii faptei și făptuitorului în cazierul fiscal, deoarece se referă la executarea sancțiunii avertismentului, executare ce poate avea loc oral sau scris, dar după încheierea procesului-verbal de constatare.

Pentru aplicarea unei sancțiunii contravenționale, inclusiv avertismentul, legea prevede că această operațiune se efectuează întotdeauna în scris, printr-un proces-verbal de constatare a cărui încheiere este obligatorie, după cum rezultă din dispozițiile imperative ale art. 15 alin. (1), art. 16 și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, iar, conform art. 31 din același act normativ, procesul-verbal de constatare poate fi atacat în instanță.

Evidențierea făptuitorului în cazierul fiscal are loc în baza acestui proces-verbal de constatare a contravenției, după rămânerea definitivă a sancțiunii aplicate.

Astfel fiind, în condițiile în care dispozițiile art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 coroborate cu cele ale art. 5 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt lipsite de orice echivoc în sensul că sancțiunea avertismentului se înscrie în cazierul fiscal, în aplicarea principiului de drept *interpretatio cessant in claris*, nu poate fi acceptată o interpretare în sensul că această sancțiune nu se înscrie în cazierul fiscal, în considerarea eventualelor consecințe nefavorabile pe care evidențierea în cazierul fiscal le poate avea în privința contribuabilului din punct de vedere juridic ori economic. Cu alte cuvinte, a accepta o interpretare contrară echivalează cu alterarea scopului avut în vedere de legiuitor, în sensul celor expuse anterior, și golirea de conținut a dispozițiilor legale, prin inversarea raportului de preeminență a interesului public (reprezentat de prevenirea și combaterea evaziunii fiscale) față de interesul privat al contribuabilului (efectele negative pe care le produce în privința contribuabilului înscrierea în cazierul fiscal a sancțiunii avertismentului).

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Sălaj — Secția civilă în Dosarul nr. 4.322/84/2013 și, în consecință, stabilește că: În interpretarea dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 4 alin. (1) și art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 1 alin. (1) din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 31/2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7, 8 și 38 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, sancțiunea avertismentului se înscrie în cazierul fiscal. Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23 martie 2015.

PREȘEDINTELE COMPLETULUI
judecător **NICULAE MĂNIGUȚIU**

Magistrat-asistent-șef,
Bogdan Georgescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

